

Sygn. akt XIV K 465/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Edyta Sokołowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Dariusz Kuczyński

przy udziale Prokuratora: Renaty Krzaczek- Śniegockiej

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2015 roku sprawy

W. C.

syna R. i V. z d. C.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 11 lutego 2015r w S., uderzając nożem o ostrzu o długości ok. 7 cm w okolice podżebrza lewego usiłował spowodować u B. W. chorobę realnie zagrażającą życiu, zamierzonego celu nie osiągając z uwagi na rodzaj odzieży w jaką był ubrany B. W., przy czym w wyniku zadanego urazu B. W. doznał obrażeń ciała w postaci rany klutej podżebrza lewego naruszającą czynności narządu ciała na okres czasu nie dłuższy niż 7 dni

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 kk i art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

II. W dniu 9 lutego 2015r w S., działając w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej ze sklepu (...) przy ul. (...) rzeczy w postaci butelki whisky m-ki L. o pojemności -0,5 litra i wartości 84,99 zł, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży tej rzeczy, użył wobec pracownika ochrony sklepu (...) przemoc w postaci uderzenia pięścią w twarz

tj. o czyn z art. 281 kk

III. W dniu 9 lutego 2015r w S. wypowiadając słowa „i tak zginiesz” groził B. W. pozbawieniem życia, wzbudzając w nim uzasadnioną obawę spełnienia groźby

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

IV. W dniu 11 lutego 2015 r w S., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, wypowiadając dwukrotnie słowa „i tak cię zabiję” groził B. W. pozbawieniem życia, wzbudzając w nim uzasadnioną obawę spełnienia groźby

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

V. W dniu 14 lipca 2014 r w P. w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w postaci wypłaty wynagrodzenia za pracę, poprzez przesłanie wiadomości SMS, groził A. L. pozbawieniem życia

tj. o czyn z art. 191 § 2 kk

1. uznaje oskarżonego **W. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. I oskarżenia czynu, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 kk i art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 156 § 1 pkt. 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazuje oskarżonego na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
2. uznaje oskarżonego **W. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. II oskarżenia czynu, tj. przestępstwa z art. 281 kk i za to na podstawie art. 281 kk skazuje oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności;
3. uznaje oskarżonego **W. C.** za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. III i IV oskarżenia czynów, tj. przestępstw z art. 190 § 1 kk art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw, i za to na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazuje oskarżonego na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności
4. uznaje oskarżonego **W. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. V oskarżenia czynu, tj. przestępstwa z art. 191 § 2 kk i za to na podstawie art. 191 § 2 kk skazuje oskarżonego na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 91 § 2 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego w pkt. 1-4 sentencji wyroku kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierza oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
6. na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierza oskarżonemu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych w związku z czynem przypisanym oskarżonemu w pkt. 2 sentencji wyroku;
7. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego B. W. w wysokości 15.000 zł (piętnastu tysięcy złotych) w związku z czynem przypisanym oskarżonemu w pkt. 1 sentencji wyroku;
8. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w pkt. 5 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. okres tymczasowego aresztowania od dnia 11 lutego 2015 r. (godz. 21:15) do dnia 4 grudnia 2015 r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
9. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XIV K 465/15

UZASADNIENIE

- STOSOWNIE DO TREŚCI ART. 424 § 3 KPK W ZW. Z ART. (...) KPK UZASADNIENIE OGRANICZONO DO CZĘŚCI WYROKU DOTYCZĄCEJ OSKARŻONEGO W. C. W ZAKRESIE PODSTAWY PRAWNEJ WYROKU ORAZ PODJĘTYCH ROZSTRZYGNIEŃ -

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie uzasadnienia wskazać należy, iż oskarżony W. C. złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze i wydanie wyroku skazującego, który Sąd uwzględnił w całości, uznając, że spełnione są przesłanki z art. 338 a kpk, a przede wszystkim, iż wina oskarżonego i okoliczności popełnienia zarzucanych mu przestępstw nie budzą wątpliwości, zaś cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nie przeprowadzenia rozprawy w całości. Obecny na rozprawie Prokurator nie sprzeciwił się wnioskowi tego oskarżonego. Nadto sprzeciwu nie złożyli pokrzywdzeni zawiadomieni o terminie posiedzenia oraz o możliwości złożenia sprzeciwu prawidłowo.

Przechodząc do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, w pierwszej kolejności rozważając zarzucany oskarżonemu czyn opisany w pkt I oskarżenia tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art.

156 § 1 pkt. 2 kk i art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony go popełnił.

Sąd miał na uwadze, iż dla przyjęcia, że czyn sprawcy wypełnia znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 kk, tzn. „wywołuje chorobę realnie zagrażającą życiu”, u pokrzywdzonego wskutek działania sprawcy, nastąpić musi poważne zaburzenie podstawowych czynności narządu któregoś z układów istotnych dla utrzymania życia - centralnego układu nerwowego, układu krążenia, oddechowego oraz że z powodu tegoż zaburzenia niezwykle wysokie jest prawdopodobieństwo nastąpienia zatrzymania czynności tych układów i śmierci pokrzywdzonego. Popelniając przestępstwo z art. 156 § 1 kk, sprawca musi obejmować swoją świadomością przynajmniej możliwość, że swoim zachowaniem spowoduje ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego, i do osiągnięcia takiego skutku dążyć.

W niniejszej sprawie należało stwierdzić, że oskarżony swoim działaniem (którego nie kwestionował oraz które potwierdzone zostało zeznaniami świadków, opinią biegłego lekarza z zakresu medycyny sądowej i innymi nieosobowymi źródłami dowodowymi m.in. w postaci protokołów oględzin), bezpośrednio dążył do spowodowania u pokrzywdzonego B. W. obrażeń, mogących narazić pokrzywdzonego na zaburzenie podstawowych czynności któregoś z układów istotnych dla utrzymania życia. Świadczy o tym miejsce ciała pokrzywdzonego, w które cios wymierzył (okolice podżebrza) oraz oczywiście narzędzie jakie w tym celu użył (nóż). Zamierzonego celu jednakże nie osiągnął, z uwagi na odzież jaką w dniu 11 lutego 2015r. ubrany był pokrzywdzony. W następstwie przestępczego czynu oskarżonego, pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci rany klutej podżebrza lewego naruszającą czynności narządu ciała na okres czasu nie dłuższy niż 7 dni, wypełniającego znamiona występku z art. 157 § 2 kk.

Zgodzić się w tym miejscu należy, ze stanowiskiem zawartym w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach, który stwierdził, iż dla przypisania komukolwiek popełnienia występku z art. 157 § 2 k.k. konieczne jest wykazanie, że dana osoba swoim działaniem (lub zaniechaniem) spowodowała u pokrzywdzonego wystąpienie konkretnych obrażeń ciała, powodujących naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia na okres nie przekraczający 7 dni. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach, z dnia 17 października 2013r. II AKa 326/13). Zgromadzona w sprawie dokumentacja medyczna przekonała Sąd o zasadności postawionego W. C. w tym zakresie zarzutu.

Wymaga również podkreślenia, iż oskarżyciel w sposób prawidłowy zakwalifikował w/w czyn, uznając iż w w/w przypadku zachodzi kumulatywna kwalifikacja przestępstw określonych w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 kk oraz w art. 157 § 2 kk, gdyż zgodnie z treścią art. 11 § 2 kk jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, Sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, co też Sąd w niniejszej sprawie uczynił.

Wobec tego zdaniem Sądu oskarżony swoim działaniem podjętym w dniu 11 lutego 2015r. w S. poprzez uderzenie nożem o ostrzu o długości ok. 7 cm w okolice podżebrza lewego usiłował spowodować u B. W. chorobę realnie zagrażającą życiu, zamierzonego celu nie osiągając z uwagi na rodzaj odzieży w jaką był ubrany B. W., przy czym w wyniku zadanego urazu B. W. doznał obrażeń ciała w postaci rany klutej podżebrza lewego naruszającą czynności narządu ciała na okres czasu nie dłuższy niż 7 dni

Następnie rozważając zarzucany oskarżonemu zarzut opisany w pkt II oskarżenia, tj. przestępstwa kradzieży rozbójniczej opisanej w art. 281 kk, Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony również się go dopuścił.

Sąd zważył, że przedmiotem ochrony przestępstwa kradzieży rozbójniczej jest, podobnie jak przy przestępstwie rozbójcu własność, posiadanie lub inne prawa rzeczowe. Kradzież rozbójnicza jest przestępstwem umyślnym, popełnionym wyłącznie w postaci zamiaru bezpośredniego. Zachowanie sprawcy dopuszczającego się popełnieniu czynu z art. 281 kk polega na tym, że celem utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy bezpośrednio po dokonaniu kradzieży, sprawca używa przemocy wobec osoby lub grozi natychmiastowym jej użyciem albo doprowadza człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Zatem realizacja znamion czynnościowych (użycie przemocy, groźba jej użycia, doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności) przestępstwa kradzieży

rozbójniczej musi nastąpić bezpośrednio po dokonaniu kradzieży. Przepięstwo z art. 281 kk jest więc przestęstwem kierunkowym, albowiem określonym celem sprawcy jest utrzymanie się przezeń w posiadaniu zabranej rzeczy.

Mając na uwadze powyższe oraz zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania przygotowawczego, w których przyznał się on do popełnienia zarzucanego czynu, oraz zeznania świadka B. W., Sąd doszedł do przekonania iż oskarżony działając w celu utrzymania się w posiadaniu butelki whisky, bezpośrednio po dokonaniu w dniu 9 lutego 2015r. jej kradzieży w sklepie (...) w S., uderzył pięścią w twarz pracownika ochrony sklepu, B. W., czym dopuścił się popełnienia czynu z art. 281 kk.

Odnośnie zarzucanych oskarżonemu zarzutów, opisanych w pkt III i IV oskarżenia tj. wypowiedziania w stosunku do pokrzywdzonego grózb karalnych Sąd doszedł do wniosku, że oskarżony dopuścił się ich popełnienia.

W tym miejscu wymaga podkreślenia, iż przedmiotem ochrony art. 190 § 1 kk jest jak ujął to Sąd Najwyższy „wolność w sensie subiektywnym, czyli poczucie wolności, wolność od obawy, strachu”. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2002r. sygn. akt IV KKN 508/99). Przedmiotem ochrony nie jest natomiast dobro, które zostałyby naruszone, gdyby groźba została spełniona (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 stycznia 2001 r., sygn.akt II AKA 8/2001).

Rozważając odpowiedzialność oskarżonego za dopuszczenie się popełnienia wyżej wskazanego czynu należało również wskazać, iż poprzez grózbę rozumiemy stan obawy, który z samej swojej natury, nie musi charakteryzować się przeżyciem wyobrażenia, że nastąpienie faktu, z którym obawa się wiąże, jest pewne. Obawa to uczucie niepokoju, lęku i zarazem niepewności co do zaistnienia w przyszłości zdarzenia, które wzbudza w zagrożonym taki stan psychiki [E. S. (red.): Słownik języka polskiego, W. 2002].

Przez grózbę należy zatem rozumieć takie oddziaływanie na psychikę osoby pokrzywdzonej, które wywołuje w niej strach i obawę. Groźba często może, choć nie musi, zmierzać do podporządkowania osoby zastraszonej woli wypowiadającego grózbę (por. A. Zoll, w: Kodeks..., red. A. Zoll, t. II, s. 544). Groźba karalna musi natomiast dotyczyć popełnienia przestępstwa na szkodę adresata groźby lub osoby dla niego najbliższej. Warunkiem jego dokonania jest wzbudzenie w adresacie groźby uzasadnionej obawy, że zostanie ona spełniona.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy bez najmniejszych wątpliwości stwierdzić należy, iż Sąd nie miał żadnych wątpliwości (zwłaszcza w obliczu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków, a zwłaszcza świadka B. W.) co do tego, że oskarżony wypowiedzając w dniu 9 lutego 2015r. słowa „i tak zginiesz” oraz w dniu 11 lutego 2015r. dwukrotnie słowa „i tak cię zabiję”, groził B. W. pozbawieniem życia, co wzbudziło w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę spełnienia groźby. W tym miejscu wskazać należy, iż słuszne jest stanowisko oskarżyciela publicznego, iż w/w zachowania opisane w pkt. IV oskarżenia oskarżony podjął w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, zwłaszcza w postaci zeznań B. W. a także wyjaśnień oskarżonego, wskazuje, iż groźby wypowiedziane 11 lutego 2015r. związane były z jedną konkretną sytuacją (związaną z zaczepkami oskarżonego wobec pokrzywdzonego i reakcją B. W. na te zaczepki polegającą na nakazaniu mu opuszczenia sklepu (...)).

Analizując materiał dowodowy dotyczący zarzucanego oskarżonemu czynu, opisanego w pkt V oskarżenia, tj. przestępstwa wymuszenia zwrotu wierzytelności, Sąd doszedł do przekonania, iż działanie oskarżonego spełniło znamiona opisane w art. 191 § 2 kk, a zatem czyn ten także popełnił.

Działanie sprawcy stypizowane w art. 191 § 2 kk, musi charakteryzować się stosowaniem przemocy wobec osoby lub groźby bezprawnej, celem wymuszenia zwrotu wierzytelności. Powyższy przepis przewiduje zatem dwie formy przestępczego zmuszania pokrzywdzonego do określonego zachowania: przemoc i groźbę bezprawną. Przemocą wobec osoby może być również oddziaływanie na osoby trzecie, w taki sposób, aby oddziaływanie to odbierane było przez ofiarę jako jej własna dolegliwość. (...) będzie groźba rozumiana zgodnie z art. 115 § 12 kk (zatem groźba, o

której mowa w treści art. 190 kk, jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej).

Zgodnie z poglądami doktryny pod pojęciem „przemocy” należy rozumieć takie oddziaływanie środkami fizycznymi, które uniemożliwiają lub przełamując opór zmuszanego ma albo nie dopuścić do powstania lub wykonania jego decyzji woli, albo naciskając aktualnie wyrządzoną dolegliwością na jego procesy motywacyjne, nastawić te decyzje w pożądanym przez sprawcę kierunku.[red. A. Z. Komentarz do art. 191 kk, 2006].Przestępstwo zmuszania do określonego zachowania jest przestępstwem które może być popełnione jedynie umyślnie, w zamiarze bezpośrednim.Przedmiotem oddziaływania sprawcy, jest inna osoba którą zmusza on do określonego zachowania (działania, zaniechania lub znoszenia). Przedmiotem ochrony jest natomiast wolność jednostki w zakresie wyboru zachowania się zgodnie ze swoją wolą, ażeby powstrzymać przed działaniem sprawcę, stosującego przemoc lub groźbę bezprawną, by wymusić zwrot wierzytelności.

Oskarżony w niniejszym postępowaniu wyraził zgodę na dobrowolne poddanie się karze m.in. za popełnienie czynu opisanego w pkt B oskarżenia, pomimo, że nie przyznał się do jego popełnienia. W obliczu zgromadzonego materiału dowodowego (w tym zeznań pokrzywdzonej A. L. oraz bilingu i analiz połączeń telefonicznych, potwierdzających, iż sms zawierający groźbę bezprawną został wysłany z telefonu użytkowanego przez oskarżonego i miał on na celu wymuszenie zapłaty wynagrodzenia za pracę) Sąd uznał, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego tego czynu nie budzą wątpliwości (co jest w myśl art. 343a § 2 kpk wystarczającą przesłanką uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 338a kpk) i że dopuścił się on popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 14 lipca 2014r. w P. w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w postaci wypłaty wynagrodzenia za pracę, poprzez przesłanie wiadomości SMS, groził A. L. pozbawieniem życia.

Mając powyższe na uwadze, W. C. został uznany za winnego tego, że:

- w dniu 11 lutego 2015r w S., uderzając nożem o ostrzu o długości ok. 7 cm w okolice podżebrza lewego usiłował spowodować u B. W. chorobę realnie zagrażającą życiu, zamierzonego celu nie osiągając z uwagi na rodzaj odzieży w jaką był ubrany B. W., przy czym w wyniku zadanego urazu B. W. doznał obrażeń ciała w postaci rany kłutej podżebrza lewego naruszającą czynności narządu ciała na okres czasu nie dłuższy niż 7 dni

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 kk i art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

- w dniu 9 lutego 2015r w S. , działając w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej ze sklepu (...) przy ul. (...) rzeczy w postaci butelki whisky m-ki L. o pojemności -0,5 litra i wartości 84,99 zł, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży tej rzeczy, użył wobec pracownika ochrony sklepu (...) przemocy w postaci uderzenia pięścią w twarz

tj. o czyn z art. 281 kk

- w dniu 9 lutego 2015r w S. wypowiadając słowa „i tak zginiesz” groził B. W. pozbawieniem życia , wzbudzając w nim uzasadnioną obawę spełnienia groźby

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

- w dniu 11 lutego 2015 r w S., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, wypowiadając dwukrotnie słowa „i tak cię zabiję” groził B. W. pozbawieniem życia, wzbudzając w nim uzasadnioną obawę spełnienia groźby

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

- w dniu 14 lipca 2014 r w P. w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w postaci wypłaty wynagrodzenia za pracę, poprzez przesłanie wiadomości SMS, groził A. L. pozbawieniem życia

tj. o czyn z art. 191 § 2 kk

W. C. ma 23 lata, żonaty, bezdzietny, wykształcenie gimnazjalne – zawód kucharz, przed tymczasowym aresztowaniem zatrudniony w C. Polska w S. jako operator wtryskarki, uzyskującego z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości 1.790 zł miesięcznie. Nie leczony psychiatrycznie. Nie posiada majątku większej wartości. Karany (vide: informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 16.02.2015r. – k. 143)

Przystępując do wymiaru kary oskarżonemu, za popełnione przez oskarżonego czyny Sąd za okoliczność łagodzącą uznał przyznanie się do winy oskarżonego (w odniesieniu do czterech z pięciu zarzucanych mu czynów) oraz jego młody wiek.

Z kolei wśród okoliczności obciążających należy wymienić wysoką społeczną szkodliwość popełnionych czynów ze szczególnym wskazaniem czynu przeciwko zdrowiu i życiu opisanemu w pkt I aktu oskarżenia, uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego oraz popełnienie czynu z pkt I i IV oskarżenia pod wpływem alkoholu (0,68mg/l).

W tym miejscu wskazać należy, iż wyjątkowo obciążającą oskarżonego okolicznością, jest motywacja jaka towarzyszyła mu przy popełnieniu czynów zarzucanych mu w pkt. I-IV oskarżenia. Zauważyć należy, iż motywacja ta zasługuje na szczególne potępienie , albowiem swoje zachowania oskarżony kierował wobec osoby zupełnie mu obcej, która doznała od oskarżonego cierpienie fizycznych i psychicznych wyłącznie z tego powodu, iż rzetelnie wykonywała swoje obowiązki zawodowe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd, uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia czynu tj. występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk i art. 157 § 2 k przy zast. art. 11 § 2 kk i na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Uznając go winnym popełnienia czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia tj. występku z art. 281 § 1 kk i za jego popełnienie na podstawie art. 281 § 1 kk skazał go na karę roku pozbawienia wolności

Uznając go winnym czynów opisanych w pkt III i IV aktu oskarżenia tj. występków z art. 190 § 1 k.k. art. 190 kk w zw. z art. 12 kk, przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw, na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Uznając go winnym popełnienia czynu opisanego w pkt V aktu oskarżenia tj. występku z art. 191 § 2 kk i za jego popełnienie na podstawie art. 191 § 2 kk skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Z kolei na podstawie art. 91 § 2 kk, Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego w pkt 1-4 sentencji wyroku kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu, orzeczone kary jednostkowe, jak i kara łączna, są współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, stopnia jego winy, i jako takie winny osiągnąć wobec niego cele wychowawczo-represyjne, wdrażając go do przestrzegania w przyszłości zasad porządku prawnego, jak też cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. (art. 53 kk).

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie brak było podstaw do wymierzenia oskarżonemu kary łagodniejszej i pozwalającej na warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Wskazać należy, iż pomimo stosowania wobec oskarżonego uprzednio wielokrotnie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności, z dobrodziejstwa tej instytucji prawidłowo nie korzystał, wracając ponownie na drogę przestępstwa i popełniając przestępstwa o coraz wyższym stopniu społecznej szkodliwości (przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu). W ten sposób pokazał, iż dawanie mu szansy w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kar orzeczonych poprzednimi wyrokami nie przynosi oczekiwanego efektu resocjalizacyjnego. Zdaniem Sądu tylko kara izolacyjna w w/w wymiarze spełni wobec oskarżonego swoje cele wychowawcze oraz zapobiegawcze oraz może nauczyć ich poszanowania porządku prawnego. Jednocześnie kara wymierzona

oskarżonemu wyrobi w społeczeństwie przekonanie, że życie i zdrowie oraz wolność człowieka jest wartością szczególnie chronioną przez państwo, a zamach na nie zawsze będzie się spotykał ze sprawiedliwą reakcją.

W związku z popełnionym czynem przypisanym oskarżonemu w pkt 2 sentencji wyroku, Sąd na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk, orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych, albowiem uznał, iż oskarżony dopuścił się czynu z art. 281 kk w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wymierzając karę grzywny w wyżej wskazanej wysokości, Sąd wziął pod uwagę dochody obwinionego, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe.

Z mocy art. 46 § 2 kk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego B. W. nawiązkę w kwocie piętnastu tysięcy złotych. W ocenie Sądu skala zamachu jakiej dopuścił się oskarżony względem pokrzywdzonego, doznane przezeń obrażenia i późniejsze powikłania uzasadniały wymierzenie środka karnego w takiej wysokości.

Stosownie do art. 63 § 1 kk oskarżonemu zaliczono na poczet orzeczonej w pkt 5 kary łącznej kary okres stosowania wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 11 lutego 2015r. (godz. 21:15) do 4 grudnia 2015r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Oceniając czyny oskarżonego pod kątem dyspozycji art. 4 § 1 k.k., w związku ze zmianami w tym zakresie wprowadzonymi w kodeksie karnym od dnia 1 lipca 2015 roku ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r., poz. 396), to ustawa obowiązująca w czasie popełnienia tych przestępstw nie jest dla niego względniejsza, z tego względu do oceny prawnokarnej tych czynów należy stosować ustawę nową, która jest przy tym względniejsza dla sprawcy. Jako, że w takiej sytuacji, zasadą jest stosowanie ustawy nowej, to w ocenie Sądu, zbyteczne jest powoływanie art. 4 § 1 k.k. w sentencji wyroku.

Na podst. art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49, poz.223 z 1983 r. z późn. zm.) mając na uwadze, iż w ostatnim czasie oskarżony nie osiągał żadnych dochodów (choćby z uwagi na fakt pozbawienia go wolności) Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.